

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. A.**, nar. X
státní příslušník Marockého království
toho času v X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Středočeského kraje**
sídlem Bezručova 2796, Mělník

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2023, č. j. KRPS-280574-50/ČJ-2022-010023-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2023, č. j. KRPS-280574-50/ČJ-2022-010023-ZZC, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku dle § 73 s. ř. s., domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen

„zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění

podle § 125 odst. 1 téhož zákona o 60 dnů.

Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Připomíná, že zajištění a jeho prodloužení představuje zcela mimořádný institut cizineckého práva. Proto měla žalovaná zejména s ohledem na aktuální délku trvání zajištění místo prodloužení zajištění použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Paušální vyloučení použití některého ze zvláštních opatření není možné, vždy je povinností žalované zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností. Žalovaná přesvědčivě nevysvětlila, z jakého důvodu nelze v případě žalobce užít zvláštní opatření. Žalobce na území nespáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Žalovaná tak nemá dostatečně prokázáno, že by žalobce uložené povinnosti plynoucí z rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Jediným důvodem prodloužení zajištění tak byl nelegální pobyt žalobce na území. Takové pouze paušalizované rozhodnutí o vyloučení zvláštních opatření však nelze akceptovat.
3. Podle žalobce se žalovaná dostatečně nezabývala ani důvody prodloužení zajištění, neprokázala je a neuvedla, že trvají, ani je podrobně nepopsala. Absentují proto dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovanou k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní vyhoštění. Žalovaná neplní ani povinnost po celou dobu zkoumat, zda důvody zajištění trvají dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců a zcela rezignovala na povinnost opatrovat nové podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění a vychází pouze z podkladového materiálu.
4. V dalším žalobním bodu žalobce namítá, že po celou dobu zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad, třebaže z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu se žalovaná domnívá, že k vystavení cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Žalovaná pouze uvedla, že dobu prodloužení zajištění stanovila s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění. Není však patrné, jaké úvahy žalovanou dovedly k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 60 dnů. Odůvodnění doby prodloužení zajištění není dostatečně určité, kdy se tato doba váže především na spolupráci s marockým velvyslanectvím. To však nedává žádnou představu časového horizontu, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Napadené rozhodnutí tak není dostatečně individualizováno, konkretizováno a změny, k nimž došlo, případně nedošlo v období od zajištění do jeho prodloužení, nejsou uvedeny.
5. Závěrem žalobce podotkl, že zajištění cizince nesmí být svévolné a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Pokud by v době vydání

rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že jeho účel nepůjde naplnit ve stanovené době zajištění, odporovalo by takové rozhodnutí podle žalobce zákonu. Ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění není možné pokaždé prodloužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem, že trvají obavy, že by mohl mařit správní vyhoštění. Je nezbytné, aby žalovaná kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotila, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby a upřesnila svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince), přičemž musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoli paušálním odhadem. Napadené rozhodnutí je odůvodněno jen šablonovitě, není z něj patrné, zda žalovaná zhodnotila konkrétní situaci žalobce. Napadené rozhodnutí je ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Obsah správního spisu

6. Dne 12. 11. 2022 byl žalobce u čerpací stanice MOL na dálnici D5 na 36,5 km odpočívka Záluží kontrolován hlídkou policie, jíž sdělil, že je syrský státní příslušník. Posléze se však ukázalo (neuměl vyplnit dotazník v syrském jazyce), že je státním příslušníkem Marockého království, jenž nemá žádný platný cestovní doklad ani povolení k pobytu. Žalobce byl zajištěn podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a následně předán k dalším úkonům žalované.
7. Dne 12. 11. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a sepsán protokol o výsledku účastníka řízení, v rámci něhož sdělil, že je svobodný a bezdětný, absolvoval tři třídy základní školy, živil se příležitostně prací v zemědělství. V zemi původu má matku, bratr žije asi čtrnáct let v Itálii, kam žalobce směřuje. Z Maroka odcestoval do Turecka, následně pomocí převaděčů, jimž zaplatil, přes Maďarsko až do České republiky ukrytý pod kamionem. Je si vědom, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit na území České republiky a zdržovat se zde, dostal se sem omylem. Cestovní doklad ztratil v Turecku. V návratu do Maroka mu nic nebrání, vrátit se tam ale nechce. Syrské občanství uváděl kvůli snadnějšímu jednání s policií. V žádné zemi Evropské unie není žadatelem o azyl, není schopen uvést bydliště v České republice, složit za sebe finanční záruku ani se hlásit na policii. Směřoval do Německa a pak do Itálie.
8. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2022, č. j. KRPS-280574-22/ČJ-2022-010023 (dále „rozhodnutí o zajištění“), žalovaná žalobce zajistila podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na 90 dnů ode dne omezení svobody.
9. V rozhodnutí o zajištění žalovaná dospěla k závěru, že z jednání žalobce předcházejícího zajištění, je zjevné, že existuje reálné nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku uvedl, že směřuj přes Německo do Itálie, do domovského státu se vrátit nechce. Přicestoval nelegálně v úkrytu kamionu, bez cestovního dokladu a povolení k pobytu či platného víza. Žalovaná zvažovala uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, dospěla však k závěru o jejich neúčinnosti a nedostatečnosti, neboť žalobce nemá dostatek finančních prostředků, záruku nenabídl, nebyla ani složena a žalobce neuvedl ani žádnou adresu na území, na které by se mohl zdržovat. Nadto žalobce svým protiprávním jednáním nedává záruku, že by své

povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření plnil. K délce zajištění žalovaná uvedla, že ve stanovené době bude zjišťovat a ověřovat žalobcovu totožnost, jelikož nepředložil žádný doklad. Žalovaná je povinna zajistit náležitosti nezbytné k realizaci vyhoštění. Proces ověření totožnosti, vydání náhradního cestovního dokladu zastupitelským úřadem společně s doručením náhradního cestovního dokladu nelze přesně časově predikovat. Výše uvedené kroky budou realizovány prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství“) a jeho kontaktu se zastupitelským úřadem Marockého království. Délku ověřování totožnosti zastupitelským úřadem nelze časově předjímat. V posledním obdobném případě trval běh těchto úkonů dva a půl měsíce. Při stanovení délky zajištění žalovaná přihlédla i k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů nejen pro žalobce, ale i pro policejní doprovod. Pro policisty je navíc třeba vyřídit víza. Tento proces zabere minimálně 14 dní. Dobu zajištění v délce 90 dnů proto žalovaná pokládala za přiměřenou, přičemž s ohledem na svou správní praxi při svém rozhodování zhodnotila, že realizování výkonu vyhoštění žalobce je reálně možné.

10. Ještě téhož dne tj. 12. 11. 2022 žalovaná požádala ředitelství o zjištění totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu.
11. Shodného dne žalovaná uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a stanovila dobu dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.
12. Dne 27. 1. 2023 žalovaná požádala ředitelství o informaci, v jaké fázi je ověřování totožnosti

žalobce a možnosti vydání náhradního cestovního dokladu. Současně ředitelství vyzvala ke sdělení již provedených úkonů a doby trvání (dle předchozích zkušeností ředitelství) ověřování totožnosti žalobce. Ředitelství žalované dne 31. 1. 2023 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření jeho totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 2. 12. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice (dále „velvyslanectví“). Vzhledem k tomu, že neobdrželo žádnou odpověď, učinilo u velvyslanectví dne 18. 1. 2023 dotaz ohledně stavu řízení, avšak bezvýsledně. Ředitelství současně konstatovalo, že je v otázce ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu odkázáno na velvyslanectví. Rovněž podotklo, že k době potřebné pro ověření přispívá i to, zda správní orgán poskytl dodatek informací k osobě ověřovaného cizince, např. z protokolu o výslechu nebo vyjádření účastníka řízení. Dále uvedlo, že od začátku roku 2022 do současnosti požádalo o ověření totožnosti u 105 osob uvádějících státní příslušnost Marockého království, z tohoto počtu se u 8 osob podařilo ověřit totožnost, 6 osobám byl vydán náhradní cestovní doklad, u 3 osob bylo zrealizováno správní vyhoštění a 2 osoby jsou ve fázi přípravy k realizaci správního vyhoštění. Z předchozích zkušeností je zřejmé, že minimální doba ověření totožnosti je více než 90 dnů a vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů. Bude-li velvyslanectvím vydán cizinci náhradní cestovní doklad, bude vzhledem k tomu, že se cizinec odmítá vrátit do domovského státu, nezbytné zajistit mu ze strany ředitelství k realizaci správního vyhoštění policejní doprovod, obstarat všem letenky, povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu a spolupráci Marockého království prostřednictvím velvyslanectví z důvodu zajištění převzetí žalobce policejními orgány. Spolupráce a logistické zabezpečení na diplomatické úrovni tak může trvat až jeden měsíc. Doba

ověřování totožnosti u osob uvádějících státní příslušnost Marockého království je ze strany velvyslanectví individuální a nelze stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního pasu. Náhradní cestovní doklad a správní vyhoštění podle ředitelství tak nebude možné zajistit a provést ve stávající lhůtě pro zajištění, tj. do 9. 2. 2023. Velvyslanectví však spolupracuje a ověřuje totožnost, proto nelze předjímat neověření totožnosti žalobce.

Napadené rozhodnutí

13. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz bod 1) zmínila, že se dne 13. 11. 2022 obrátila na ředitelství s žádostí o ověření totožnosti žalobce, a znovu tak učinila ještě dne 15. 11. 2023, neboť žalobce při sociálním pohovoru dne 14. 11. 2023 uvedl novou identitu X, nar. X.
14. Žalovaná při rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění přihlédla k věcné a časové náročnosti zajištění celého procesu vyhoštění žalobce, popsala dosavadní průběh řízení, ocitovala obsah sdělení ředitelství a uzavřela, že prodloužení doby trvání zajištění je zcela přiměřené a odpovídá současnému stavu vedeného řízení vzhledem k nutným krokům, které musely a ještě budou muset být učiněny, aby bylo rozhodnutí o vyhoštění žalobce vykonáno. Dodala, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí jí není známo, že by se skutkové okolnosti, na základě nichž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce, změnily. Z předchozího jednání žalobce je zjevné, že existuje reálné nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť odmítá dobrovolný návrat do země původu a trvá na pokračování cesty do jiného členského státu Evropské unie, překračoval hranice bez cestovního dokladu nebo povolení a existují pochybnosti, že by s žalovanou spolupracoval z vlastní vůle a že by po propuštění ze zajištění neopustil Českou republiku a nevycestoval do jiného státu Evropské unie. Žalobce svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat platné právní předpisy.
15. Žalovaná (při nezměněných skutkových okolnostech) znovu posoudila možnost uložení zvláštních opatření, přičemž dospěla k závěru, že tato nelze využít, neboť žalobce trvale projevuje snahu dostat se do cílové země, již je Itálie, v České republice nemá žádné stálé ubytování a pro žalovanou by se tak mohl stát nedohledatelný, navíc nedisponuje potřebnými
finančními

prostředky. Prodloužením zajištění nedojde ani k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s takovým nesdílí společnou domácnost, v České republice nemá žádné příbuzné ani osoby blízké.

16. Žalovaná uzavřela, že jsou dány důvody pro prodloužení zajištění, neboť žalobce svým jednáním a neoprávněným pobytem v České republice zcela vědomě a úmyslně porušuje a nerespektuje české právní předpisy. Existuje reálné nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť směřuje do Itálie.

Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve sdělení ze dne 17. 2. 2023 uvedla, že se k žalobním bodům nebude vyjadřovat.

Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
19. Soud (obdobně jako v jiných svých dřívějších rozsudcích např. ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 57 A 1/2023-15, a ze dne 24. 2. 2023, č. j. 42 A 1/2023-13) úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na nějž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19).
20. Žalobce napadá rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které se opírá o § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.
21. Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nepochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu*“ [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011-39, bod 39]. V odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)*“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, bod 22). Z další judikatury NSS vyplývá, že nároky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění se váží zejména na aktualizaci skutkových okolností a vylíčení potřeby prodloužení doby zajištění (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, odst. 20).
22. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší

je stanovená doba (prodloužení) zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby (prodloužení) zajištění. Může nastat situace, v níž je časový odhad jednotlivých úkonů objektivně nemožný; v takovém případě by nemělo smysl trvat na časovém odhadu, který by neměl reálnou oporu. Pak je ovšem namísto z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím žalovaná umožní cizinci

realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A následně soudu umožní ověřit, zda během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).

23. V odkazovaném rozsudku Krajský soud v Brně dále uvedl, že požadavek na specifikaci budoucích kroků, které mají vést k dosažení účelu zajištění, jakož i jejich časové vymezení ve vztahu k době trvání zajištění, nelze vykládat tak, že by absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu. Jako určité nezbytné minimum v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění v případě cizinců bez cestovního dokladu je však zásadně třeba jednotlivě odhadnout alespoň dobu potřebnou pro komunikaci se zastupitelským úřadem včetně vyřízení náhradního cestovního dokladu na základě odpovídajících zkušeností žalované s konkrétní zemí, a dále dobu obvykle nezbytnou k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu (srov. v tomto přiměřeně rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016-26, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 4 Azs 255/2017-61).
24. Soud se tedy v intencích shora uvedených východisek zabýval tím, zda stanovení konkrétní doby prodloužení trvání omezení svobody žalobce odpovídá skutkovým okolnostem případu, a zda nebylo svévolné. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby prodloužení zajištění nedostojí.
25. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná zdůvodnění nemožnosti realizace správního vyhoštění ve stávající době zajištění převzala z vyjádření ředitelství ze dne 31. 1. 2023. Z něj nicméně konkrétní důvody pro šedesátidenní délku dalšího trvání zajištění žalobce neplynou. Ředitelství v něm pouze konstatuje, že je odkázáno na velvyslanectví žalobcovy země původu a že nebude možné vyhoštění realizovat v době původního zajištění. Pokud ředitelství uvádělo konkrétní počty požadavků na ztotožnění cizinců a vystavení jejich náhradních cestovních dokladů, včetně těch, ve kterých k realizaci vyhoštění došlo, není soudu zřejmé, z jakého důvodu tato čísla nedoprovodilo např. údaji o době trvání úspěšných ztotožnění, na základě kterých by žalovaná mohla dobu potřebnou ke ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu odhadnout i pro žalobcův případ.
26. Samo ředitelství přitom uvádí, že ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví je „individuální“ a „nelze v žádném případě stanovit přesnou lhůtu pro ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu“. Individualizaci doby ověřování v žalobcově případě však ředitelství neprovedlo.
27. Soud současně nepominul, že v rozporu s tvrzením ředitelství, že přesnou lhůtu nelze stanovit, je v jiné pasáži jeho vyjádření ze dne 31. 1. 2023 uvedeno, že minimální doba ověření totožnosti je více než 90 dnů (aniž by ředitelství alespoň přibližně uvedlo, o kolik dnů více jde), vystavení náhradního cestovního dokladu trvá minimálně dalších 14 dnů a zajištění dalších náležitostí (letenky, víza pro policisty, povolení tranzitu atd.) až jeden měsíc. I pokud by soud tato paušalizovaná tvrzení nijak nevztažená na žalobcův konkrétní případ přijal, je zjevné, že ani ta neodůvodňují prodloužení doby zajištění o 60 dnů. Žalobce již byl zajištěn na základě rozhodnutí o zajištění po dobu 90 dnů. Zbývá pak doba

14 dnů a jednoho měsíce, které by ve svém souhrnu mohly odůvodňovat prodloužení zajištění přibližně o 45 dnů, nikoli však o šedesát dnů.

28. Pro úplnost soud dodává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaná zůstala od okamžiku, kdy obdržela vyjádření ředitelství (tj. od 31. 1. 2023) zcela pasivní a o aktuální vývoj komunikace ředitelství s velvyslanectvím se nijak nezajímala. Ředitelství ve vyjádření ze dne 31. 1. 2023 sice uvádí, že dne 18. 1. 2023 učinilo u velvyslanectví dotaz na stav řízení, nicméně se tak stalo ještě v době trvání předchozího zajištění. Ve vyjádření ředitelství jsou navíc uvedeny statistické informace, které lze vyložit tak, že vydání náhradního cestovního dokladu a následná realizace správního vyhoštění nejsou ve skutečnosti příliš reálné. Soudu pak není ani známo, jak žalovaná interpretuje ve prospěch dalšího zajištění žalobce předestřenou statistiku.
29. Ačkoli soud rozumí tomu, že žalovaná je ve věci správního vyhoštění závislá na ředitelství, které je ohledně zjišťování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu dále odkázáno na velvyslanectví, nemůže aprobovat postup žalované, která v napadeném rozhodnutí rezignovala na svou základní povinnost náležitě odůvodnění správního rozhodnutí. Pro žalobce není rozdělení kompetencí mezi orgány veřejné moci relevantní. Třebaže žalovaná způsob a dobu ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví přímo ovlivnit nemůže, je možné tak učinit minimálně prostřednictvím ředitelství (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2022, č. j. 22 A 25/2022-21, odst. 27). Podstatné pro žalobce zůstává, že na základě napadeného rozhodnutí není schopen zjistit, co se v řízení odehrává, zda je délka řízení standardní a co bude následovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2023, č. j. 40 A 3/2023-13, odst. 24).
30. Soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z hlediska zdůvodnění délky doby prodloužení zajištění, a proto je zrušil.
31. Vzhledem k tomu, že po zrušení rozhodnutí o zajištění již není možno v řízení o zajištění pokračovat, není nutné se podrobně vyjadřovat k dalším žalobním námitkám. Postačí pouze konstatovat, že v námitce o nedostatečném zdůvodnění zvláštních opatření, žalobce pouze obecně tvrdil, že žalovaná nedostatečně podložila úvahu o jejich neúčinnosti. Soud se v tomto ohledu ztotožňuje s žalovanou a odkazuje na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, pro které žalovaná nepřistoupila k uložení těchto opatření. Výtky ve vztahu k nedodržení ustanovení plynoucích ze správního řádu, článků Listiny základních práv a svobod Evropské úmluvy o lidských právech byly uplatněny zcela v obecné rovině, bez další konkretizace, proto se jimi soud vůbec nezabýval.

Závěr a náklady řízení

32. Vzhledem k tomu, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodnila délku doby prodloužení trvání zajištění žalobce, bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). K návrhu žalobce na výrok soudu o ukončení zajištění, soud podotýká, že takto v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodnout nemůže (srov. § 76 a § 78 s. ř. s.), nicméně ukončení zajištění je logickým následkem zrušení rozhodnutí o zajištění.

33. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
34. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobce, který byl ve věci úspěšný, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani takové náklady neplnou z obsahu spisu. Proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně